

El meu pare, el vostre pare

Dissetè durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

L'evangeli de l'oració del Senyor, el Parnostre (Lc 11,1-13) ens apropa a una important dimensió divina que sovint ens passa desapercebuda, pel fet de tenir-la tan vista i tan sabuda, i és que Déu és pare. El cristià és aquell que ha fet experiència que Déu és el seu pare. Podríem dir que si una persona no diu clarament «Pare» a Déu, és que no és del tot cristià. Serà musulmà, jueu o budista, creient i teista, però no cristià.

En el Parnostre se'n recorda marcar sobre el nostre cos el senyal de la creu, en moments de la missa i de la nostra oració cristiana. «*Lex orandi, lex credendi*». Creiem el que preguem. Diem «pare» perquè Jesús ens ho ha manat i nosaltres, dient-ho, ho fem realitat. Reconeixem l'amor de Déu per cadascú de nosaltres.

Déu és realment el nostre pare. De fet, si per una altra banda es troben en crisi moltes celebracions i sacraments és perquè les persones ja no reconeixen que Déu és el seu pare. Volen viure com si Déu no hi fos. «*Etsi Deus non daretur*.» El drama de la nostra generació repercuteix en la vivència de molts que no s'adrecen a Déu com a pare. D'aquests se'n diu orfes, bords, il·legítims. No hi ha un reconeixement de la part del fill, perquè en canvi, Déu sempre continua cridant-nos i atraient-nos cap a ell.

Com més es pot parlar de Déu? Aquesta és la pregunta que li fa Moisès al desert, davant de la bardissa que crema i que no es consumeix.^{Ex 3} I la resposta esdevé un tant misteriosa, un tant filosòfica: «jo soc el qui soc». És bo aquest nom? Creiem, potser, que és més comunicable? A mi no m'ho sembla.

En el meu viatge de 2012 a Terra Santa, estàvem passant els infinits controls de seguretat a l'aeroport Ben Gurion de Tel-Aviv. Va ser allí que em van forçar la tanca de seguretat de la meua maleta de viatge, perquè els jueus volien veure els rosaris d'olivera que hi duia. Recordo que entre el tràfec de la gent, una dona de la meua edat es va posar a cridar el seu pare, ja gran, amb el típic barret i levita negres, ulleres i llarga barba. Sabeu amb quina paraula el cridava? «abbà, abbà!» Vaig pensar que el llenguatge bíblic no estava mort, que no estava únicament imprès sinó que hi havia un poble que el practicava i el mantenia viu. Jesús va triar aquest mot, tan familiar, per adreçar-se a Déu: papa! No és així com anomenem al bisbe de Roma o, fins i tot, a molts

clergues i capellans, els rectors de moltes parròquies de l'orient cristià europeu? Sí, els fidels diuen «papa» al seu rector. El mateix que diuen els nens petits als seus pares: «abbà, abbà!»

Déu és el nostre pare del cel. Hem sentit a dir que hi ha molts pares dolents.^{Mt 7,11} Els trencaments familiars, els abusos i maltractaments dels pares als fills estan a l'ordre del dia. Podem dir, encara que es tracta d'una bona imatge, que

Déu sigui el nostre pare? Jesús va triar aquesta imatge i ho va fer a consciència, perquè ell sap molt bé que els pares aquí a la terra, no és que siguin model i exemple del Pare del cel sinó que és precisament a la inversa. És Déu, el pare del cel, el qui és model i exemple per als pares terrestres, biològics, legals.

Déu és bo, Déu ens estima, Déu ens acull, ens perdona, ens comprèn. Déu és just, ens dona el que ens mereixem. Ens procura el que necessitem, escolta les nostres pregaries, ens acompanya en el camí de la vida, no ens deixa caure, ens dona ànims, ens dona, sobretot, Jesucrist, que és molt més que un germà gran, que és molt més que un profeta o que una persona molt interessant. Jesús és

tot això però alhora és el nostre redemptor, aquell qui ens fa passar d'aquest món al món del Pare, al món de Déu.

Però en aquesta relació sempre som dos. Si Déu és el meu pare, jo soc el seu fill. Déu em demana, em suplica, em pidoleja perquè l'anomeni «pare, papa», que el tingui en consideració, que el vulgui tenir de punt de referència. No n'hi ha prou que Déu estigui allà dalt i que jo faci la meua. Imaginem-nos que un fill digués: «com que jo ja vaig estar amb els meus pares vint anys quan era jove, doncs ara ja ho porto per endavant i no cal pas que els torni a anar a veure!» ¿Què en diríem, d'un fill que no anés a veure mai els seus pares, que no els truqués, que no s'interessés pel seu estat de salut, d'ànim, que no els anés a fer companyia de tant en tant? No és la gent d'aquesta generació un tant com aquests fills que s'han cansat dels pares i que els han enviat a una residència i es diuen: «ui, allà estan molt bé: van nets, endreçats, els cuiden, no els falta de res, jo no m'haig de preocupar! Ni tan sols em necessiten a mi!» Quan l'únic que han de menester és el meu amor, la meua tendresa, la meua companyia. Déu la necessita!

